

DANIEL ROXIN

CALEA IUBIRII

- *versuri* -

“Calea Iubirii” este jocul unui îndrăgostit de misterul feminin, care urmează sinusoidalele specifice sentimentului, menite să reveleze, trecând prin pasiune, suferință, speranță, dimensiunea sacră a iubirii. Cartea este o înaltare spontană și intensă de la zăbuciumul iubirii umane la aceea de contopire sublimă, aceea “coincidentia oppositorum”, aceea “unio mystica” dintre îndrăgostit și femeia iubită, atinsă în final în capitolul Transcenderea. Citind aceste poezii ești cuprins de aceeași emoție inefabilă pe care o ai sorbind din izvorul propriului suflet. Puritatea, sinceritatea, originalitatea și profunzimea discursului liric, recunoscutibile cu ușurință, au acel efect de catharsis specific artei adevărate. Desprinsă parca din pleiada romanticilor plină de năzuință către Ideal, Daniela Roxin este adevărata profetă a iubirii revelatoare de sensuri noi și mister.

Isabella Draghici

CUPRINS

<i>Capitolul 1 - Inceputul.....</i>	<i>pag.7</i>
<i>Capitolul 2 - Pasiunea.....</i>	<i>pag.15</i>
<i>Capitolul 3 - Suferinta.....</i>	<i>pag.23</i>
<i>Capitolul 4 - Speranta.....</i>	<i>pag.31</i>
<i>Capitolul 5 - Revelatii.....</i>	<i>pag.39</i>
<i>Capitolul 6 - Contopirea.....</i>	<i>pag.47</i>
<i>Capitolul 7 - Transcendenta.....</i>	<i>pag.55</i>

Capitolul 1
Inceputul

Tulburat de propria-mi singurătate,
mi-am căutat cel de-al doilea eu
în spațiul mărginit de tăcerea
unei alte singurătăți.
În liniștea care ne-a apropiat,
orice cuvânt ar fi putut fi
un sacrilegiu.
Pentru noi,
tăcerea a fost momentul
maximei comunicări.

Te știi demult...
Te știi din vremea
în care vântul
îți adia numele
încă nenăscut...
Ce mult timp
te-am așteptat!...

Sufletul meu a îngenuncheat
la picioarele tale...
Nu putea face altfel!...
Atunci când misterul se revarsă,
iubirea își înclină capul
pentru a se putea înălța
mai sus...

Privește-te prin ochii mei
ca să te vezi
petală cu petală!
Ești mai frumoasă
decât credeai.
Ce tragedie că,
până acum,
nu ai înflorit cu adevărat
pentru nimeni!

În ce culori
ar trebui să-mi îmbrac
sufletul,
pentru ca-n ochii tăi
să trezesc uimirea?
Ce stele
ar trebui să port
în plete,
pentru ca inima-ți
să tresalte?
Mi-e Cerul martor
că ți-aș așeza la picioare
galaxiile Lui...
Doar să vrei!...

M-am hotărât să rescriu
povestea vieții mele.
Chiar dacă pare ciudat,
această poveste
nu are introducere;
mai mult decât atât,
începe cu al treilea capitol,
capitol în care mi-ai zâmbit
pentru prima dată.
Povestea vieții mele
este o poveste simplă:
începe cu „Te iubesc!”
și continuă în același fel.
Și oricât de intrigat va fi
cititorul interesat de ea,
această poveste
nu are sfârșit.
Nici măcar unul fericit!

Nu strica magia!...
Eu sunt o enigmă,
tu ești o enigmă
și mai mare...
Să rămânem așa:
două mistere
care se fascinează reciproc,
două întrebări
care nu așteaptă
nici un răspuns...

Capitolul 2
Pasiunea

De ce să ne oprim
la un singur măr
furat din Grădină?
Hai, vino!...
Știu un loc secret
unde merele nu sunt numărate
și unde Paznicul
ne va învăța tainele culesului.
Ești atât de frumoasă
că până și pământul
îți va săruta cu pasiune
tălpile...

Trupul tău e înflorirea
cele mai profunde pasiuni;
ochii tăi sunt împlinirea
cele mai spectaculoase înfloriri.
Binecuvântat îți este parfumul,
iubito,
căci datorită lui
am început să-mi amintesc
de mine însumi.

Dacă frumusețea ta
mi s-ar imprima definitiv
pe retină,
aș vedea mereu lumea
în culorile curcubeului...
Aș clipi rar
iar lacrimile mele
ar fi cristale
oglundind chipul tău.

Nu există celulă
a corpului tău
căreia să nu-i fi spus
„Te iubesc!”
Nu există loc
pe care ochii mei
să nu-l fi mângâiat...
Nimeni nu va putea
dovedi contrariul!

Întreaga ta ființă
e un sărut nesfârșit,
o șoaptă eternă
de amor...
Ce fascinantă intimitate!

Trupul tău
unduind vântul...
Pasiunea ta
încălzind soarele...
Ce miracol!
Chiar și natura
ți-e supusă,
Stăpâna mea...

Ce cântec
te-a născut, iubito?
Din ce univers parfumat
au prins contur
buzele tale?...
Mă închin Celui
care te-a dăruit vieții...
Viața se închină
la rândul ei...

Capitolul 3
Suferințe

În fiecare lacrimă
plutește chipul tău;
cu fiecare lacrimă,
sufletul meu curge spre tine.
Am pe obraji albi
săpate de dorul
care mă macină.
Vino!

Dacă eu nu aş fi doar eu,
dacă tu nu ai fi doar tu,
atunci am fi
unul şi acelaşi;
nici eu, nici tu!
Aşa,
ne chinuim inutil -
spaţiul dintre „eu” şi „tu”
ne ucide.

De ce lumina din ochii tăi
mă atrage atât de mult?
Sunt atâtia
alți ochi luminoși!...
De ce glasul tău
îmi vibrează atât de adânc?
Sunt atâtea
alte voci minunate!...
De ce în prezența ta
simt un astfel de parfum?
Sunt atâtea
alte flori!...
Am vrut să spulber
această magie,
dar nu am fost lăsat!
De ce?...

Ai făcut să crească în mine
flori minunate,
dar ai uitat să le uzi.
Ce ironie
pentru cineva care a intrat
în grădina mea
odată cu ploile de vară...

Între două despărțiri,
îți privesc ochii
atât de nesiguri:
când ațintiți
spre ultimul apus,
când spre următorul răsărit...
E trist
că atât de rar
ochii noștri
pot admira împreună
stelele!

Sunt zile
încărcate de absența ta...
Sunt clipe
pline de lucruri care nu mai sunt...
Atât de plin
și atât de gol,
în același timp...
Unde ești tu,
cea care nu mai ești?

Oricât de tare te-aș striga,
golul din mine
va înăbuși orice ecou.
Nici eu
nu mă mai pot auzi...
Vocea mea și-a pierdut cântecul
odată cu pașii tăi de adio.

Capitolul 4
Speranțe

Suntem ca două picături de apă
care se ating,
încercând să devină
un singur strop.
Visăm la aripile de rouă
pe care ni le-am putea țese
împreună,
dar încă ne e teamă
de o contopire.
Noroc că soarele
nu a răsărit încă...

Am bătut
la ușa inimii tale
și mi-am spus:
ce nevoie are sufletul tău
de o casă?
Pentru ce atâtea uși?
Apoi,
am chemat vântul înmiresmat
de la răsărit,
iar vântul te-a ademenit afară;
am chemat ploaia,
iar ploaia ți-a spălat
urmele zilelor trecute;
am chemat soarele,
iar soarele ți-a luminat
noul drum.
Nu te întoarce înapoi!
Sufletu tău nu are nevoie
de împrejuriri!...

Trăim
în universuri paralele,
mulțumindu-ne
să aruncăm șoapte
pe aripi de vânt...
Cât de mare ar trebui să fie
furtuna pe care o așteptăm
pentru a ne schimba geometria?...

Ce șerpuitoare poteci
duc spre inima ta!...
Căări lungi
și ocolitoare;
nici un drum...
În ochii tăi,
printre vise tulburi,
caut puntea.

Trenuri care vin,
trenuri care pleacă,
gări...
Călător obosit,
caut stația perfectă
pentru o ultimă oprire.
În adâncul sufletului,
știu că a venit vremea
să te găsec.
Roata s-a învârtit destul!

Te-am văzut trecând
prin deșertul zilelor mele.
Nu mă pot înșela-
tu ești cea
care poartă apa vieții...
Revarsă-te pentru mine!
Sper să te ajung din urmă
până în amurg...

În visele mele,
ești o poartă spre Cer...
O poartă misterioasă,
în tăcere,
fremătând...
În visele mele,
Cerul mă așteaptă-n prag...
În visele mele!...

Capitolul 5
Revelatii

În ochii tăi
văd Calea...
Prin tine,
Vocea tuturor începuturilor
mă cheamă.
Deschide-te!...
Lasă-mi pașii
să-ți străbată drumul
spre regăsirea cea din urmă!...

Am descoperit
primăvara din sufletul tău...
Sunt atâtea flori
care-și așteaptă înflorirea
încât,
atunci când pătrund în interior,
mă așez cu grijă
ca să nu strivesc nici una.
Adevărul este că știu un loc
acolo, înăuntru,
de unde pot să-ți respir
în voie parfumul
și de unde pot să-ți privesc
cu seninătate cerul.
E atât de frumos
încât mi-e greu să cred
că toamna
ar putea veni vreodată aici!

Vocea ta înfiorând
roua dimineții...
Vocea ta mângâind
zborurile albastre
ale amiezii...
Vocea ta colorând
amurgul...
La început
a fost Cuvântul.
Apoi,
vocea ta
m-a făcut să cred în El!

Frumusețea ta
nu aparține acestei lumi...
Frumusețea ta
nu-ți aparține nici măcar ție...
Prin tine,
Cerul se revarsă.

Nimeni nu poate rosti
adevărul tău nume...
Nimeni nu poate pretinde
că l-a auzit vreodată...
Și totuși,
eu îl știu.
L-am simțit într-o zi,
când am privit
în ochii tăi.
Nimic nu poate ucide,
de atunci,
viziunea.

Între noi doi
nu a început, de fapt,
nimic...
Între noi doi
nu se poate termina, de fapt,
ceva...
Totul e o continuare!

Uneori simțim în alb,
alteori în negru...
Atunci când iubim, însă,
simțim multicolor;
și nici o acuarelă
n-ar putea reda
spectacolul de culoare
pe care sufletul nostru
îl interpretează...

Capitolul 6
Contopirea

Ni s-au logodit sentimentele...
A fost o logodnă
așa cum am visat:
intimă, caldă,
în cercul restrâns
al sufletelor noastre.
De acum,
pregătim cu nerăbdare nunta-
nunta inimilor...

La început
te ascundeai într-o floare...
Apoi,
te pierdeai într-un răsărit
sau într-un apus...
Atunci când nimic
nu te-a mai putut oculta,
te-ai ascuns în mine însumi
și încă nu am reușit
să te descopăr în întregime...

Îmi sculpez în inimă
chipul tău...
E un act de creație
care nu se va termina niciodată;
și totul e atât de plăcut...
Dalta și ciocanul
mă ating ca o mângâiere...

O să pătrund în visele tale
și o să le împletesc
în jurul meu...
Cu timpul,
nu vei mai ști care vis
ți-a aparținut ție
și care mie.
În acea zi,
te vei uita la mine
ca într-o oglindă
și, privindu-te,
îți vei da seama
că „eu” și „tu”
nu au existat niciodată.
Apoi, zâmbind,
vei înțelege frumusețea
lui „eu însuși”!

Ți-am atins cerul!
În lumea ta,
sunt o stea călătoare
sondând nemărginirea.
Cheamă-mă!
Nu voi fi niciodată
prea departe...

Ni s-a împletit calea.
Mâna destinului
ne-a legat firul vieții
într-un fascinant
goblen...
Privește-ne!
Suntem în galeria
existenței...
Intuiești arta
Marelui Artist?

Ne-am născut
din dorul eternității
pentru fericire.
Am devenit una
din dorul fericirii
pentru eternitate.
Istoria nescrisă
de la mijloc
nu mai are nici o importanță...

Capitolul 7
Transcenderea

Zăresc în ochii tăi
setea de a vedea printre aparențe;
aud cum îți crește în suflet
dorul pentru Dincolo;
simt în inima ta
parfumul unui alt fel de a iubi...
Ce s-a-ntâmplat cu tine?
Să fie de vină
sărutul pe care și l-au dat
sufletele noastre?
Nu te grăbi să-mi spui!
Răspunsul va veni de la sine,
în momentele de tăcere
lăsate de pașii noștri pe Cale.

Te-ai născut
între Cer și pământ
ca să-mi fii zbor...
M-am născut
între Cer și pământ
ca să-ți fiu aripi...
Ne-am născut
cu fața la Cer,
cu ochii în stele,
cu stele în mâini.
Ne-am născut,
deci Suntem!

Eu sunt vântul
de la Răsărit...
Tu ești vântul
de la Apus...
Era predestinat
să ne întâlnim
în ceasul amiezii
și să naștem tornade
înălțate la Cer...

Viziune:
aici,
noi și nedesăvârșirea noastră;
dincolo,
aripi nesfârșite,
cântece nepământești
și urcarea planată
printre atâtea alte zboruri.

Tablou existențial:
undeva în timp,
tu și eu...
Cu câteva reîncarnări
mai în prim plan,
tot noi...
În rest,
Genialul Autor
a adăugat
diferite elemente
de decor:
o deznădejde,
un vis...
Apoi,
a desenat o scară
cu un capăt în pământ
și cu celălalt în nori...
Feriți suntem noi,
iubito,
știind drumul spre El!...

Suntem răstigniți în iarbă...
Doar tu și eu;
doar noi
și noaptea aceasta
și muzica acestor stele
poate de mult dispărute...
Suntem răstigniți în iarbă
și privim acest Univers
măcinat de timp,
cu stele care mor
și stele care se nasc
și nu ne pasă
de vântul și răcoarea
care ne pătrund
ca niște cuie în carne,
pentru că ne simțim
doi Christi
ai unei lumi
ce-și așteaptă Mântuitorii.

Nu mai batem,
pentru că ni s-a deschis;
nu mai cerem,
pentru că ni s-a dat;
nu mai căutăm,
pentru că am găsit.
De acum,
nu ne mai aparținem
nouă înșine...
Bateți
și-o să vă deschidem!